

Δ΄

Τώρα κείται απάνω στην τσουρουφλισμένη χλαίνη
Μ' ένα σταματημένο αγέρα στα ήσυχα μαλλιά
Μ' ένα κλαδάκι λησμονιάς στ' αριστερό του αυτί
Μοιάζει μπαξές που του 'φυγαν άξαφνα τα πουλιά
Μοιάζει τραγούδι που το φίμωσαν μέσα στη σκοτεινιά
Μοιάζει ρολόι αγγέλου που εσταμάτησε
Μόλις είπαν «γεια παιδιά» τα ματοτσίνορα
Κι ή απορία μαρμάρωσε . . .

Κείται απάνω στην τσουρουφλισμένη χλαίνη.
Αιώνες μαύροι γύρω του,
Αλυχτούν με σκελετούς σκυλιών τη φοβερή σιωπή
Κι οι ώρες που ξανάγιναν πέτρινες περιστέρες,
Ακούν με προσοχή.
Όμως το γέλιο κάηκε, όμως η γη κουφάθηκε,
Όμως κανείς δεν άκουσε την πιο στερνή κραυγή
Όλος ο κόσμος άδειασε με τη στερνή κραυγή.
Κάτω απ' τα πέντε κέδρα
Χωρίς άλλα κεριά
Κείται στην τσουρουφλισμένη χλαίνη.
Άδειο το κράνος, λασπωμένο το αίμα,
Στο πλάι το μισοτελειωμένο μπράτσο
Κι ανάμεσ' απ' τα φρύδια -
Μικρό πικρό πηγάδι, δαχτυλιά τής μοίρας
Μικρό πικρό πηγάδι κοκκινόμαυρο
Πηγάδι όπου κρυώνει ή θύμηση!

Ό μην κοιτάτε ω μην κοιτάτε από που του-
Από που του 'φυγε ή ζωή. Μην πείτε πως
Μην πείτε πως ανέβηκε ψηλά ο καπνός του ονείρου
Έτσι λοιπόν η μια στιγμή Έτσι λοιπόν η μια
Έτσι λοιπόν η μια στιγμή παράτησε την άλλη,
Κι ο ήλιος ο παντοτινός έτσι μεμιάς τον κόσμο!

ΣΤ?

Ήταν ωραίο παιδί. Την πρώτη μέρα που γεννήθηκε
Σκύψανε τα βουνά της Θράκης να φανεί
Στους ώμους της στεριάς το στάρι που αναγάλλιαζε·
Σκύψανε τα βουνά της Θράκης και το φτύσανε
Μια στο κεφάλι, μια στον κόρφο, μια μέσα στο κλάμα του·
Βγήκαν Ρωμιοί με μπράτσα φοβερά
Και το σηκώσαν στου βοριά τα σπάργανα...
Ύστερα οι μέρες τρέξανε, παράβγαν στο λιθάρι
Καβάλα σε φοραδοπούλες χοροπήδηξαν
Ύστερα κύλησαν Στρυμόνες πρωινοί
Ώσπου κουδούνισαν παντού οι τσιγγάνες ανεμώνες
Κι ήρθαν από της γης τα πέρατα
Οι πελαγίτες οι βοσκοί να παν των φλόκων τα κοπάδια
Εκεί που βαθιανάσαινε μια θαλασσοσπηλιά
Εκεί που μια μεγάλη πέτρα εστέναζε!

Ήταν γερό παιδί·
Τις νύχτες αγκαλιά με τα νεραντζοκόριτσα
Λέρωνε τις μεγάλες φορεσιές των άστρων
Ήταν τόσοσ ο έρωτας στα σπλάχνα του
Που έπινε μέσα στο κρασί τη γέψη όλης της γης,
Πιάνοντας ύστερα χορό μ? όλες τις νύφες λεύκες
Ώσπου ν? ακούσει και να χύσ? η αυγή το φως μες στα μαλλιά του
Η αυγή που μ? ανοιχτά μπράτσα τον έβρισκε
Στη σέλα δυο μικρών κλαδιών να γρατσουνάει τον ήλιο
Να βάφει τα λουλούδια

Ή πάλι με στοργή να σιγονανουρίζει
Τις μικρές κουκουβάγιες που ξαγρύπνησαν...
Α τι θυμάρι δυνατό η ανασαιμιά του
Τι χάρτης περηφάνιας το γυμνό του στήθος
Όπου ξεσπούσαν λευτεριά και θάλασσα...

Ήταν γενναίο παιδί.
Με τα θαμπόχρυσά κουμπιά και το πιστόλι του
Με τον αέρα του άντρα στην περπατηξιά
Και με το κράνος του, γυαλιστερό σημάδι
(Φτάσανε τόσο εύκολα μες στο μυαλό
Που δεν εγνώρισε κακό ποτέ του)
Με τους στρατιώτες του ζερβά δεξιά
Και την εκδίκηση της αδικίας μπροστά του
□ Φωτιά στην άνομη φωτιά! □
Με το αίμα πάνω από τα φρύδια
Τα βουνά της Αλβανίας βροντήξανε
Ύστερα λιώσαν χιόνι να ξεπλύνουν
Το κορμί του, σιωπηλό ναυάγιο της αυγής
Και το στόμα του, μικρό πουλί ακελάηδιστο
Και τα χέρια του, ανοιχτές πλατείες της ερημίας
Βρόντηξαν τα βουνά της Αλβανίας
Δεν έκλαψαν
Γιατί να κλάψουν
Ήταν γενναίο παιδί!